

Přítomný čas prostý (1)

Když chceme říct, že někdo něco **dělá pořád, opakovaně, pravidelně, někdy, atd.,** nebo že něco **nedělá nikdy,** použijeme **přítomný čas prostý.**

Nejprve se podíváme na oznamovací větu. Ta je totiž úplně nejvíc nejjednodušší. 😊

I play tennis. znamená **Já hraju tenis.**

I go to school. znamená **Já chodím do školy.**

I run in the park. znamená **Já běhám v parku.**

A tak dále... Prostě máme **osobu** (podmět), **sloveso**, a ten **zbytek** – podle toho, co chceme říct.

(Jen tak pro zajímavost, všimněte si, jak složitě to je v češtině: Já hraju nebo hraji tenis. Ty chodíš do školy. Já běhám v parku. 😞 Bud'te rádi, že nejste cizinci, kteří se učí česky.)

V angličtině je to tak jednoduché, že si k tomu přidáme ještě **záporné věty** – to znamená, že říkáme, že někdo něco **nedělá.**

I don't play tennis. znamená **Já nehraju tenis.**

I don't go to school. znamená **Já nechodím do školy.**

I don't run in the park. znamená **Já neběhám v parku.**

Prostě před sloveso přidáme **don't.** (To je zkrácený tvar od **do not** a klidně můžete používat oba tvary. **Do not** je spisovnější, **don't** se používá spíš při mluvení.)

No a zbývá už jenom **otázka** a **krátká odpověď:**

Do you play tennis? znamená **Hraješ (ty) tenis?**

Do you go to school? znamená **Chodíš (ty) do školy?**

Do you run in the park? znamená **Běháš (ty) v parku?**

Takže v **otázce** máme **do** + **podmět** (to je třeba osoba, prostě ten, na koho se ptáme) + **sloveso** + ten **zbytek.**

A když takovému zvědavci chceme na takovéhle otázky krátce **odpovědět**,

použijeme **yes** nebo **no**, **podmět** (osobu) a **pomocné sloveso** (**do** nebo **don't**).

Třeba:

Do you play tennis? (Hraješ tenis?)

Yes, I do. znamená **Ano, (já) hraju.**

No, I don't. znamená **Ne, (já) nehraju.**

Prostě tím, čím se ptáme, tím také odpovídáme. Jak už to tak v angličtině bývá.

A to je (zatím) vše, přátelé!

Follow as on <https://sites.google.com/zernosecka.cz/anglozer>. 😊